

РЕШЕНИЕ

№ 2100

гр. София, 01.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20
състав**, в публично заседание на 05.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1435** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) образувано е по жалба, с вх. № 3891 от 10.02.2014 г. по описа на Административен съд София-град и вх. № ЖП-86/05.02.2014 г. на СУ „СО”, подадена от Б. А. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място].

Оспорва се Решение № РО-42/27.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна, подадената от Б. жалба с вх. № ЖП-996 от 16.12.2013 г. на ТП на НОИ срещу Разпореждане № [ЕГН]/31 от 28.11.2013 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Жалбоподателят изказва недоволство си от ограничаването на размера на отпуснатите му пенсии – лично пенсия за ОСВ, лична пенсия за ИПБ и лична социална пенсия за инвалидност на максимален размер, предвиден в разпоредбата на § 6 от ПЗР на КСО. Счита, че административният орган е приложил неправилно закона като е ограничил максималния размер на сумата от трите пенсии общо, а не поотделно на всяка от тях, в резултат на което е допуснато нарушение на чл. 101 КСО – жалбоподателят е лишен от правото си да получава лична пенсия за инвалидност поради професионално заболяване в размер на 50 на сто и лична пенсия за инвалидност в размер на 25 на сто. В дадения ход на устните състезания, жалбоподателят моли съда да отмени обжалваното решение. Посочва, че в § 6 КСО пише, че получаваната пенсия/пенсии се ограничава с 35%, а не както НОИ прилага разпоредбата, изчислявайки пенсиите като общ сбор. Допълва, че в § 6 е записано, че за добавките към пенсиите не се прилага

това ограничение от 35%, просто се добавя към пенсиите, което е потвърждение, че не се забранява, не се ограничава сумата или сборът от пенсии. Твърди, че са нарушени чл. 95 и чл. 96 КСО.

Ответникът – директор на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител – юрисконсулт П. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по мотиви, изложени в решението на директора на ТП на НОИ. Посочва, че ограничението, визирано в §6 КСО се касае за всички пенсии, получавани от правоимащото лице, с изключение на добавките към пенсията и когато е заеман определен държавен пост. Посочва практика на Върховния административен съд (ВАС) в подкрепа на твърденията си. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства и от данните по пенсионното досие по чл. 9, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) се установява, че Б. А. Б. получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, отпусната считано от 04.12.2012 г. по заявление с вх. № МП-102325/04.12.2012 г.

Със заявление вх. № МП-102361 от 28.10.2013 г. жалбоподателят е поискал да му се отпусне лична пенсия за инвалидност поради професионална болест. Към заявлението, видно от представената по делото административна преписка Б. е приложил Експертно решение (ЕР) № 1610/11.10.2013 г. на ТЕЛК при УБ-МБАЛ [фирма]. С посоченото ЕР е определена дата на инвалидизиране – 25.05.2011 г. и 50 на сто трайно намалена работоспособност.

По подаденото заявление е извършена преценка на правото на пенсия на Б. А. Б., визуализирана в разпореждане № [ЕГН]/31 от 28.11.2013г. на ръководител „ПО”, с което на жалбоподателя на основание чл. 78 КСО е отпусната лична пенсия за инвалидност поради професионална болест, а с пункт втори от разпореждането е отпусната лична социална пенсия за инвалидност по чл. 90а, ал. 1 КСО, считано от 16.05.2013 г. - от датата на подаване на заявлението за преосвидетелстване в РКМЕ. С пункт трети на посоченото разпореждане на основание чл. 101 КСО и § 8 от ПЗР на КСО е постановено изплащането на трите пенсии, считано от 16.05.2013 г., както следва: 100 % от личната пенсия за ОСВ в размер на 896,23 лева, 50% от личната пенсия за ИПБ в размер на 369,48 лева и 25% от личната социална пенсия за инвалидност в размер на 30,25 лева. Ръководителят на „ПО” е изчислил общия размер на пенсиите на 1 295,96 лева, като е намалил посочената сума на 770 лева с оглед прилагането на § 6 ПЗР на КСО.

Срещу разпореждането от Б. А. Б. е подадена жалба вх. № ЖП-996 от 16.12.2013 г. до административния орган по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б” КСО. След анализ на събраните по делото доказателства, решаващият орган в оспореното в настоящото производство Решение № РО-42/27.01.2014 г. е приел, че разпореждането е правилно и законосъобразно. Изводите си решаващият административен орган е направил след преценка на събраните и приложени с административната преписка по делото доказателства.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София град, 20 - ти състав прави следните правни изводи:

Видно от данните по делото, решение № РО - 42 от 27.01.2014 г. на директора на директор на ТП на НОИ – С.-град е връчено на жалбоподателя на 31.01.2014 г. с

препоръчано писмо, а жалбата е подадена чрез административния орган на 05.02.2014 г. - жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, приложим на основание чл. 118, ал. 2 КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила, дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО - 42 от 27.01.2014 г. на директора на директор на ТП на НОИ – С.-град, с което жалбата на Б. А. Б. срещу е разпореждане № [ЕГН]/31 от 28.11.2013г. на ръководител „ПО” е оставена без уважение като неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 101, ал. 3а КСО, при право на повече от една пенсия се получава по избор една от пенсиите в пълен размер и 50 на сто от останалите. Когато една от пенсиите е социална за инвалидност (както е в процесния случай) тя се изплаща в размер 25 на сто. От доказателствата по делото се установява, че пенсиите на жалбоподателя са определени правилно, не само по размер, но и по начин на плащане. Видно от административната преписка личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, определена на Б. е най-благоприятна по размер и като такава е постановено изплащането ѝ на 100%. Втората по размер пенсия се изплаща в размер на 50%, а третата – в законоустановения размер от 25%. В тази връзка неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че е лишен от правото да получава личната си пенсия за ИПБ в размер 50 на сто и личната социална пенсия за инвалидност в размер 25 на сто, с което административния орган е нарушил разпоредбата на чл. 101 КСО.

След като е определен начина на изплащане на пенсиите, съобразно разпоредбата на чл. 101 КСО, предвид сумирания и получен общ размер на получаваните три пенсии, възлизащ на 1 295,96 лв., същият е ограничен на 770 лв., при спазване на нормата на § 6, ал. 1 ПЗР на КСО.

Съгласно разпоредбата на § 6, ал. 1 ПЗР на КСО, в редакцията действаща към момента на издаване на процесните разпореждане и решение, максималният размер на получаваните една или повече пенсии, отпуснати до 31 декември 2013 г., без добавките към тях, се определя смятано от 1 април всяка календарна година в размер на 35 на сто от максималния осигурителен доход за съответната календарна година, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО). С разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 4 ЗБДОО за 2013 г. е определен максимален размер на осигурителния доход – 2 200,00 лв., което води до логичния извод, че от 01.04.2013 г. максималният размер на получаваните една или повече от една пенсии, без добавките към тях, се определя в размер 35 % от 2 200,00 лева и възлиза на 770 лв. Над максималния размер се изплащат всички добавки към пенсиите, ако такива са отпуснати. Следва да се посочи, че добавките към пенсиите, които се отпускат по КСО са добавка за чужда помощ (чл. 103 КСО), добавка от пенсията или сбора от пенсиите, които е получавал починалия съпруг/съпруга (чл. 84 КСО, чл. 49 НПОС), добавка по Указ 1611 от 1985 г., добавка за ветеран от войните (чл. 5 от Закона за

ветераните от войните), добавка към пенсиите на лица, пенсионирани по условията на ПМС от 1968 г. (чл. 46, ал. 4 от отменения Закон за пенсиите, като отпуснатите добавки до 31.12.1999 г. вкл. продължават да се получават на основание § 8 от ПЗР на КСО), добавка на репресирани лица. Видно от представените по делото доказателства, оспорващият не получава нито една от изброените добавки.

На следващо място, следва да се посочи, че пенсиите на жалбоподателя са ограничени на горепосочения максимален размер. В конкретния случай липсва правно основание за изплащане на отпуснатите на жалбоподателя лична пенсия за ИПБ и лична социална за инвалидност в определената им за изплащане част над максималния размер 770,00 лв., тъй като те са друг вид пенсия, а не добавки към пенсията. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че неправилно административния орган е ограничил общия сумиран размер на трите пенсии, вместо размера на всяка една поотделно. Жалбоподателят неправилно счита, че в закона не е предвидено ограничаване на сбора на получаваните пенсиите, а на всяка една поотделно. Тези твърдения и съображения на Б. са несъстоятелни и неоснователни.

За пълнота на мотивите, следва да се посочи, че неоснователно жалбоподателят счита за нарушени разпоредбите на чл. 95 и чл. 96 КСО. Посочените норми визират спирането и прекратяването на пенсията, което от гореизложените мотиви не се установява по делото.

Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка. Оспореното решение е издадено от компетентен орган – чл. 117, ал. 3 КСО. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора съдът не присъжда разноски в полза на ответника предвид че, такива не са поискани до приключване на заседанието на 05.03.2014г., в което е даден ход на устните състезания.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 20 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Б. А. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение № РО-42/27.01.2014 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна, подадената от Б. жалба с вх. № ЖП-996 от 16.12.2013 г. на ТП на НОИ срещу Разпореждане № [ЕГН]/31 от 28.11.2013 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: